

[Lis Møller]

Jeg vil gerne sige til fru Aase Olesen, at det er ændringsforslaget, vi drøfter nu. Svaret følger, når vi drøfter selve forslaget.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg skal blot orientere socialministeren om, at jeg ikke agter at benægte fakta; derimod må jeg sige, at de oplysninger, vi har fået fra socialministeren, er jeg ikke i stand til at betragte som fakta. Man får sådan nogle løse oplysninger, og så tager man enkeltforhold ind uden at snakke om, at pensioner også er skattepligtige, at der altså er skatteprovenu osv. Vi betragter ikke ministerens oplysninger som fakta, men vi respekterer fakta.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget
forkastedes, idet 44 stemte for, 68 imod.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Albertsen (S):

Den nu overståede afstemning skal jeg udtale min beklagelse af. Jeg har i klar erindring, at den nugældende lov var baseret på et langvarigt kommissionsarbejde, og at et enigt folketing nåede frem til en enig indstilling med henblik på en lov, der trådte i kraft den 1. april 1966. Det er klart, at de 16 år, der er gået, har givet visse erfaringer, der giver anledning til overvejelser om revision, herunder ikke mindst af det, vi just har taget stilling til, og som vi nu om lidt endeligt skal tage stilling til, nemlig spørgsmålet om laveste invalidepension.

Mange af de eksperter, som jeg har haft lejlighed til at drøfte disse ting med, har ikke lagt skjul på, at de synes, man aldrig skulle have haft begrebet laveste invalidepension, men dengang det blev vedtaget, var i høj grad invalideorganisationerne og alle, der arbejdede med det, enige om, at den lov, vi

altså har endnu, måtte betegnes som vel verdens bedste invalidelovgivning.

Vi får nu et ændret princip på dette område, og derved får vi nogle vanskeligheder ved at få løst en række hermed sammenfaldende problemer. Jeg har undret mig over, at det tilsyneladende ikke har anfægtet partier, der kalder sig seriøse og ansvarlige, en gnist, at vi har peget på dels den udgiftseffekt, den afsmitning, det vil få, dels de vanskeligheder, det skaber ved, at vi ikke, i det mindste ikke uden betydelige vanskeligheder, får en pensionsreform.

Jeg ved meget vel, at der er tale om et politisk spil her, og i den forbindelse vil jeg gerne sige, ikke til undskyldning, men til forklaring, at socialistisk folkeparti gennem flere år har beskæftiget sig med dette. Vi har ikke haft nogen større divergenser i vores ønsker om at ændre dette, og derfor havde jeg i og for sig håbet, at der havde været så megen åbenhed og også så meget talent – hvis jeg må have lov til at bruge det udtryk – at vi kunne have fundet en formulering, som kunne tilgodese det, som jeg egentlig tror at SF og vi er enige om. Men det passede ikke de borgerlige partier, og derfor var de uanset saglighed eller mangel på samme og uanset ansvar eller mangel på samme kun indstillet på én ting i denne sag: hvis vi kan bidrage til at genere regeringen, er det da vidunderligt, så blæse være med sagligheden, ansvarligheden og alt det andet.

Men sådan er altså vilkårene på et sent stadium af folketingets arbejde. Jeg havde bestemt håbet, at den korte tid, vi har haft i socialudvalget til at beskæftige os med dette, naturligt havde givet anledning til, at man sagde: dette er et så seriøst og vigtigt problem, at vi nok må drage nogle konklusioner, men vi må drage dem på en sådan måde, at vi ikke binder os til noget, som vi senere vil komme til at fortryde.

Jeg spurgte under behandlingen af ændringsforslaget lederen af det konservative folkeparti om hans vurdering af den talproblematik, som der her er tale om, og i den forbindelse mindede jeg om hr. Poul Schlüters udtalelser, da vi drøftede et andet udgiftkrævende forslag, der dog drejede sig om betydelig mindre beløb. Jeg mener, at hr. Poul Schlüter da sagde: jeg er klar over, at det ikke er tider, hvor man kan øse ud til nye store udgifter, men hvis vi inden for i